

Dolgo, dolgo je plakal. — Ko je izplakal svojo veliko bol ter dvignil oči, je sedel ob poti na onem mestu, kjer se je bil obrnil, da se vrne. Krog njega je bila pozna jesen in v njem samem hladno in mrzlo.

Spomnil se je, da je bil utrujen ter se je nameraval odpočiti. A tedaj so se mu zbudili spomini, in misli so se mu dvignile ter so na brzih perutih pohitele nazaj po poti, ki jo je prehodil v življenju.

Jasno mu je: starček, ki je šel smrti naproti, je — on sam; mož, sedeč v obupu pod drevesom — on sam; mladenič ob dekletu na polju — on sam; fantič v izgubljenem raju — on sam. In veliko čudo, ki ga je zrl v otrokovih očeh, to je njegova izgubljena nedolžnost in svetost, njegova sreča — izgubljeni raj . . .

In na vsem širnem svetu ni cene, da bi jo dal za te izgubljene stvari; ni zakladov, da bi si jih spet kupil z njimi . . . „Če daš

pol sveta, in če pol življenja daruješ, ne dobiš jih . . .“ Vse zaigrano, pogreznjeno v brezdhanje globine preteklosti in večnosti . . .

In spet je sklonil glavo na prsi ter iznova zaplakal gorko in bolešno.

* * *

Bog Vsevedni, Ti veš, kako drhte naše duše v neodoljivem hrepenenju po naši mladosti; Vsevidni, Ti vidiš, s kako velikim in bolnim plačem plakamo po edenu, razžarjenem s solncem sreče in napolnjenem s svetostjo čistosti in nedolžnosti. Ti veš in vidiš tudi, kako plakamo z bolnim in velikim plačem, ker so vse naše vrnitve le v mislih, le kratke, trenutne — nad našo sedanjostjo pa ni onega bogatega solnca in v naših dušah ne več one neskaljene sreče, in na vsem širnem svetu ne kupne cene zanjo . . .

— — — — —
— — — — —

O, splavajte lahnò . . .

O, splavajte lahnò z menoj v šepeti,
ve misli moje, v tihomróči dan,
ko za gorami v žalostnem trepeti
ugaša solnca zadnji žar solzan!

O misli moje, jaz zdaj z vami hodim
po polju tihem tožen — pa vas vodim
v zelenje jasno mojih mladih trat.

Ah, glejte, tamkaj že ljubo se sveti
ob gorah moja rodna draga stran,
kjer so vzdrhteli glasi prvi, vneti
k prestolu večnemu sred mladih sanj! —

In zdi se mi, kot da bi tiho speli
mi v dušo davni, davni sni — veseli,
kot bili so v pomladi cvetnih nad . . .

Cvetko Slavin.

Ah, ta noč . . .

Ah, ta noč, ko tisoč dihov
tiho nad zemljo drhtí,
ah, ta noč, ko v žaru mehkem
sneg srebrni se blesti . . .

In oko strmi tja v dalje
po poljani kroginkrog,
kjer razsiplje z nasmehljajem
mir skrivnostni — večni Bog . . .

Cvetko Slavin.